

som forslagsstillerne er årsag til, nemlig at det skulle være på baggrund af forslagsstillernes ihærdige indsats, at der foretages regionalpolitiske overvejelser.

Det må stå Venstre fuldstændig lysende klart, at udgangspunktet for de mange, mange, mange, mange timers forhandlinger, vi havde om CVU-lovgivningen, netop var, at vi ønskede at give institutionerne mulighed for at gå ind i en institutionsstruktur, som kunne sikre deres fysiske placering, samtidig med at de fik fællesskabets styrke til at løfte kvaliteten.

Og det er, fordi den flytten rundt, som forslagsstillernes ordfører lægger meget vægt på, ikke eksisterer i dag. Der er en flytten ind. Der er en flytten ind til store universitetsbyer, som en række af de andre ordførere også har bemærket.

Hvis vi ikke på det tidspunkt havde taget det politiske ansvar at give institutionerne mulighed for en faglig profil, for en faglig styrkelse, for et stadig bedre studiemiljø, så er det desværre sådan, at de studerende flytter sig og de flytter sig til de større byer.

Det andet er, at den påståede centralisering, som regeringen har stået for, ikke har været en centralisering, men en meget stærk regional fokusering, samtidig med at der er taget kvalitets-hensyn – kvalitetshensyn, som forslagsstillerne i enhver anden sammenhæng betoner. Det er sådan, at der er godkendt KVU-uddannelser, akademiuddannelser på 53 institutioner i 27 byer. Kun 5 skoler, som tidligere udbød KVU-uddannelserne, udbyder i dag ikke korte videregående uddannelser. De 5 institutioner er meget stærke erhvervsskoler, som har et fremragende erhvervsskolemiljø og derfor er til stede som uddannelsesinstitutioner.

Det sidste, jeg vil sige, er, at jo, vi har en ambition om, at alle unge kan få sig en uddannelse, men ikke en videregående uddannelse, for videregående uddannelse kan vi ikke løfte på kvalificeret niveau i alle landsbyer, men vi kan sikre, at man kan tage en erhvervsuddannelse eller en gymnasial uddannelse inden for en rimelig afstand i forhold til det sted, hvor man faktisk bor.

Jeg er meget enig med dem, som har sagt, det er vigtigt at tage politisk ansvar, men det er også vigtigt at holde sig fri af planøkonomien og basere sig på det samarbejde og den udveksling mellem institutioner og erhvervsliv, som netop meget kraftigt blev betonet af samtlige ordførere i debatten om redegørelsen om erhvervsakademier.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er jo lidt udbredt i dansk politik i øjeblikket at henholde sig til historien og lidt mindre til fremtiden.

Jeg hører denne debat og har hørt den længe i en lang række sammenhænge: masser af initiativer, stort set det samme mål og den samme tone i et meget bredt flertal i Folketinget. Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi erkender, at der er en fokus i øjeblikket, som er skabt af en lang række initiativer. Derfor tror jeg også, at et beslutningsforslag som det her faktisk vil have gode muligheder for, at der laves en fælles beretning som et supplement til en lang række af de andre ting, der sker.

Jeg tror, det vil være fornuftigt, for diskussionen om, hvilke regeringer der for tiden bruger den ene eller den anden styremodel, historien om, hvorvidt det er liberalisme eller planøkonomi eller noget andet, handler i den her sammenhæng i og for sig mere om retorik. Det, det drejer sig om, er, at vi gerne ser det her løst, og jeg ser et meget bredt flertal.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg synes, at ministerens bemærkninger kun bekræfter billedet af, at der er to historier, og jeg kan tilslutte mig hr. Ebbe Kalnæs' tanker om, at der bliver lavet en beretning om det her.

Det handler om, at vi skal have historierne til at nå sammen. Og jeg er godt klar over, at nogle af de historier, som man ser i regionerne, til dels kan være baseret på en fortid, men jeg synes stadig væk ikke, at der bliver lyttet nok til, hvad det er for historier, der bliver fortalt fra regionerne.

Vores unge flytter stadig væk. De flytter ikke rundt. Der kommer ikke nok til. Og det er forbundet med nogle gamle vaner. Det er også en af de opgaver, som man kunne få skrevet ind i en beretning: Hvordan får vi brudt de gamle vaner?

De unge er vant til, at hvis man skal blive til noget, så skal man ind til de store byer. Det kunne jo være, at vi skulle have fortalt de unge noget andet og give de unge muligheder for at få nogle virkelig spændende kvalitetsuddannelser rundtomkring i de regionale forskningsmiljøer; at der bliver nogle helt nye muligheder, og at vi får fortalt historien grundigt nok.